

dette vil afhænge af den Tid, Kommissionen varer, af det Antal Mennesker, dens Virksomhed strækker sig til, af den større eller mindre Besværlighed ved Undersøgelsen, af hvor meget der maa anvendes paa Rejser osv. osv. Jeg fremhævede altsaa, at dette var en Umulighed, men jeg udtalte tillige over for Udvalget, at jeg skulde være rede til at rette mig efter det, hvis det var Meningen, at jeg skulde undlade for Fremtiden at nedsætte disse Kommissioner. Jeg bad, om man saa vilde sige det, thi saa skulde jeg være villig til det, men hvis det ikke var Meningen, maatte jeg blive ved at nedsætte dem paa den Maade, at jeg ikke kunde undstaa for, hvor stort et Beløb der maatte medgaa til dem. Resultatet blev altsaa, som nu ses, det, at Udvalgets Flertal ikke vilde opfordre mig til at undlade at nedsætte disse Kommissioner. Naar den ærede Ordfører for det, der nu altsaa i dette Tilfælde er Udvalgets Mindretal, har henpeget paa nogle Ytringer af mig i et Skrift, saa foreligger der jo fra hans Side en fuldstændig Misforstaaelse, naar han vil anvende dem paa dette Forhold. Det, som jeg har sagt paa dette Sted, er, at under en mere fuldkommen og mere udviklet Retsforfatning end den, vi have, vil der i Reglen ikke være Anledning til at nedsætte saadanne ekstraordinære Domstole som Kommissioner. Jeg gør paa det Sted, som han citerer, Rede for, hvorlunde man, den Gang da Grundloven blev behandlet, i 1849, dog alligevel paa dette Punkt som paa saa mange andre ikke vovede at slaæ en Streg over den Bevillingsmyndighed, som Regeringen havde haft paa dette Omraade som paa saa mange andre, og at man derfor lod den Myndighed, som Regeringen havde haft til at nedsætte dømmende Kommissioner og saa i kriminelle Sager, blive staaende. Og saa bemærkede jeg dertil, at medens mange andre Steder disse Kommissioner have været Genstand for Had og Uvilje, fordi de have været brugte til Undertrykkelse — hvorved jeg navnlig tænker paa politisk Undertrykkelse, som de have været brugte til i høj Grad i Frankrig, i Tyskland og vort Naboland Sverige i den saakaldte „Frihedstid“ — saa har en saadan Anskuelse om disse Kommissioner ikke udviklet sig her, fordi de, saa vidt jeg ved, ikke have været benyttede paa denne

Maade her til Lands i meget lange Tider, men tværtimod her have dannet et Middel til at undersøge hyppige eller farlige Forbrydelser, et Middel, som Befolkningen har sat Pris paa at se anvendt, og derfor ofte selv anmoder om at saa anvendt. Dette er i sin Helhed det, jeg har sagt. Jeg huster det ikke udenad Ord til andet, men enhver sagtyndig, enhver, der overhovedet forslaar at læse en juridisk Bog, vil vide, at det, jeg har sagt, er saaledes, er det, jeg her har forklaret. Det er Tankegangen deri, og den er, forekommer det mig, ganske klar og i og for sig uimodsigelig. For øvrigt skal jeg ikke nærmere komme ind paa Ting, som der ikke vil komme noget ud af eller som det ikke vil være af nogen videre Nytte nærmere at berøre, men jeg skal nedlægge en bestemt Protest mod den Fremgangsmaade, som Ordføreren — i dette Tilfælde for et Mindretal — tillader sig at bruge, derved, at han uden noget som helst Bevis udslynger Bestyldninger mod den Dommer, der har foretaget disse Undersøgelser. Det er i højeste Grad urigtigt saaledes at fremsætte saadanne Bestyldninger, fordi der altid er nok, der har Lust til at deltage i Raabet mod Autoriteternes og Embedsmændenes Fremgangsmaade i det hele, men her, hvor der er Tale om vigtige Funktioner i Retsfikkerhedens og alles Interesse, er det i højeste Grad letfindigt at fremkomme med den Slags Udtalelser. Det er derfor noget, jeg paa det bestemteste maa protestere imod. Der har ikke af en overordnet Domstol i noget som helst eneste Tilfælde været udøvet nogen Censur mod den Dommer, her er Tale om. De Autoriteter, der ere kompetente til at bedømme hans Fremgangsmaade, have ikke i noget som helst Tilfælde udtalt nogen som helst Censur, eller endog saa blot nogen Misbilligelse af hans Behandling af Sagerne. Hvad særlig Arrestbehandlingsspørgsmaalet angaar, er det jo ligeledes saa, at han ikke i noget af de Tilfælde, hvor disse Kommissioner have været nedsatte, har været Arrestinspektør. Det er nemlig alle Steder den vedkommende Retsbetjent, der er det, hvorimod den paagældende Dommer jo altid har fungeret paa fremmede Steder, altsaa paa Steder, hvor han ikke selv var Arrestinspektør. Jeg tror i dette Tilfælde at kunne forklare mig den Holdning, som